

ΘΕΑΤΡΟ

Ν. Κατηφόρης: «Φασουλήδες».

Θίασος Μαρίας Κοτοπούλη.

Η υπερβολή είναι σύμφυτη με το σατυρικό είδος που είναι στην τέχνη του λόγου άκριτως ό,τι και η καρικατούρα στη ζωγραφική. Όσο μπορεί να γελοιογραφηθεί ένα πρόσωπο χωρίς να μεγεθυνθεί το φυσικό κουσούρι του και το χαρακτηριστικό φυσιογνωμικό του γνώρισμα, άλλο τόσο μπορεί να γελοιογραφηθεί μία κατάσταση ή ένα κοινωνικό φαινόμενο χωρίς υπερβολή που να παρουσιάζει το ελάττωμα στη μεγαλύτερη δυνατή κλίμακα. Όταν η υπερβολή αυτή έχει ένα ανώτατο θεμιτό όριο. Ο σατυρικός οίτρος δεν πρέπει ποτέ ν' αλλοιώνει το αντικείμενο που μικτριάζεται σε βαθμό που να μην αναγνωρίζεται πιά. Κι αυτόν τον έσχατο φραγμό δεν τον ξεπέρασε ο Ν. Κατηφόρης στη νέα του κωμωδία «Φασουλές» που ανέθηκε στο θέατρο Μουσούρη από το θίασο της Μαρίας Κοτοπούλη. Μερικές απίθανότητες στην πλοκή και στην ανέλιξη του μύθου του, καθώς και το αντινομικό για ένα ρεαλιστικό έργο φινάλε του, όπου οι ήρωες της κωμωδίας για ναποκορυφωθεί ή ψευτιά τους μεταβάλλονται ξαφνικά σε κούκλες του Κοινοτώτη, ενώ δεν παραμορφώνουν τα πρόσωπα, ούτε ψευτίζουν τη βασική ζωτικότητα τους, αντίθετα εντείνουν τη σάτυρα κι ολοκληρώνουν την κριτική της λεγόμενης «καλής τάξης» που κάνει ο συγγραφέας.

Μά ενώ όρθά ο Ν. Κατηφόρης βλέπει και παρουσιάζει το ήθικό κατάντημα μιάς τάξης που δεν έχει στον τόπο μας καμία μόνιμη και συνεχή κοινωνική παράδοση, μά κερδίζει την προνομιακή θέση της είτε με το χρήμα, είτε με τον άριθισμό, είτε και με την ήπλη σύμπτωση, αντίθετα ο λαός δεν αντιπροσωπεύεται στο έργο του με τα γνησιότερα παιδιά του. Ο Γιώργης Φαρούκης κ' οι φίλοι του, καθώς και η ήρωίδα του έργου ή Ήρω, έχουν βέβαια την αγαθότητα και την ειλικρίνεια των ανθρώπων του λαού, ωστόσο δεν είναι οι αντιπροσωπευτικοί τύποι του, οι άνθρωποι δηλαδή της δουλειάς και του μόχθου, οι άνθρωποι που πληρώνουν με τον ιδρώτα και τη δυστυχία τους την

операζία που εξασφαλίζει την εδύχια και την άνεση της λεγομένης «καλής τάξης». Ηι αυτό είναι νομίζω, το λοκολογικό μειονεκτημα της νέας σατυρικής κωμωδίας του Ν. Κατηφόρη, που δείχνει και τα λοιπά αναφισότητες άρετες, γοργό κι άσπαστο διάλογο, παρατηρηση, χιμυκτηρες και τύπους και, μ' εξαίρεση την τριτη πράξη, αρχιτεκτονική μαυτορία όχι τυχαία.

Η ερμηνεία της κωμωδίας από το θίασο Ιετοπούλη στάθηκε συμφωνη με το πνεύμα του έργου. Ο κ. Μουζενίδης άλλωστε έχει, μπορεί να πει κανείς, λοιαιτερη έπισηση στις φαντελιστικές ερμηνείες. Άπο τούς ηθοποιους ξεχωριωανε οι κ.κ. Λαγοσβατιης στο ρολο του Γιωργη Φαρούκη, ο κ. Μυρατ στο ρολο του Φιακα, ο κ. Τσαγακας στο ρολο του Πιατρα και ο κ. Κωσταντάρας στο ρολο του γενικου γραμματεα. Η κ. Ρίτα Μυρατ ερμηνεύοντας το ρολο της Ήρας, δεν πρωουσε καμία καινωργια νότα στο σχεδόν στερεοτυπο πια παιζιμό της σε αναλογους ρολους. Οι άλλοι ηθοποιοί έπαιξαν ικανοποιητικά μ' εξαίρεση τις δ. Λυμπέτη και Κυρου που δε διαθέτανε την ωριμότητα και το ριγισμω που απαιτουσαν οι ρολοι τους.

Όσο για το ντεκόρ του κ. Άνεμογιάννη, σημειώνω για πρώτη φορά μιάν ομοιογένεια και μια ουτεπεια στη συλληψη και στην εκτέλεση. Φαίνεται πως η οιακουμητική φλυαρια που χαρακτηρίζει την αλλη σκηνογραφική έργμοια του σχετίζεται με την αβουονια των ολικων μελων που διεθετε και που αυτή τη φορά δεν του παραχωρηθησαν για μιά παράσταση σε ανοιχτο χωρο και μαλιστα σε περιοσο τουο εξαίρετικά κρίσιμη για το θέατρο. Ουοέν κακων άμιγες καλου!